

100 Medlemmer i Folkethinget, og man kunde derfor ikke gaa ind paa Lovforslaget, der i saa høi Grad forøgede Antallet af Medlemmerne. Hvad gjorde saa Regjeringen? Saa kom den i 1874 og forelagde i Genhold til denne Udtalelse af Folkethinget et Lovforslag, hvor den holdt sig kun til Forøgelse af Medlemsantallet med 4, idet den nemlig saa holdt sig dertil, at den i Genhold til Folkethingets Opfattelse kun vilde forlange en Omordning paa de Steder, hvor Forholdet var et skrigeende Misforhold. Men hvad svarede da Folkethinget? Saa svarede det: Nei, vi ville ikke have 106, men vi ville have 125 Valgkredse. Hvad var det med andre Ord? Det var med andre Ord en Udtalelse til Regjeringen, hvis virkelige Betydning var: Vi ville ikke have Noget. Regjeringen foreslog os 114, saa sagde vi: Det er for mange. Saa foreslog Regjeringen 106, og saa sagde vi: Nei, vi ville have mange flere, nemlig 125. Saa lod Regjeringen naturligtvis Sagen foreløbig ligge. Saaledes kom vi til Aaret efter Folketællingen i 1880. Regjeringen forelagde da paany et Forslag, der blev behandlet her og overgivet til et Udvalg, og i dette Udvalg paa 15 Medlemmer fandtes der, som omtalt, et ringe Mindretal, der foreslog en Deling af Rjøbenhavns 5te Valgkreds. Det er nu tilstrækkeligt oplyst af den ærede Minister, hvorledes det hænger sammen. Jeg vil derfor til Ministerens Udtalelse kun føie, at jeg veed ikke Noget om, hvorvidt Regjeringen, hvis det var blevet tilbudt af et Flertal her i Thinget, vilde have modtaget et saadant Tilbud, og jeg veed endnu mindre, hvorvidt de ærede Medlemmer, til hvilke jeg sædvanlig slutter mig, vilde have modtaget det; men jeg vil sige, at jeg vil haabe, at selv om det var blevet tilbudt — hvilket det ikke blev — af Folkethingets Flertal, det var et Tilbud af et Mindretal, nemlig det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) og Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (W. Pedersen), og de Tilbud, de gjøre, er ikke det Samme som Folkethingets Flertals Tilbud — men selv om Folkethingets Flertal tilbød det, vil jeg haabe, at man ikke havde modtaget det, og jeg skal sige de Herrer, hvorfor; fordi der ikke er nogen Mening i at modtage et Tilbud, der kun vil give to Rigsdagsmænd i Stedet for en for Rjøbenhavns 5te Kreds, naar denne Kreds dog har grundlovmæssig Ret til at faae 5 Repræsentanter, og naar man samtidig ikke vil give nogetstundt til alle de andre Kredse, f. Ex. Rjøbenhavns 1ste Valgkreds, Rjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds og flere

Kredse i Standerborg Amt og andre Steder, som ligeledes havde grundlovmæssigt Krav paa at faae en yderligere Repræsentation end den, de havde. Der vilde ikke have været nogen Mening i at lade sig affpise med, at man gav en eneste Kreds en Deling, i hvilken Kreds desuagtet det Forhold blev tilbage, at enhver af disse Folkethingsmænd skulde være tilstrækkelig Repræsentation for over 40,000 Indbyggere, medens Grundloven siger 1 Repræsentant for omtrent 16,000 Indbyggere. Det vilde have været aldeles urimeligt at slutte sig til et slikt Tilbud, som en Løsning af hele det store Spørgsmaal om en ligelig Repræsentation efter Grundlovens § 32. Saa kommer det ærede Medlem endelig til den sidste Forhandling, vi have haft om Valgkredse, og siger, at Folkethingets Flertal havde tilbudt et Forslag, som — jeg troer, han yttrede sig saaledes — forenede den faktisk tilstedeværende Tilstand med et skjønsomt Hensyn til Fremtiden. Jeg vil ikke negte, at der var kommet Noget ind i dette Tilbud, som kunde kaldes Hensyn til Fremtiden; men jeg vil paa det Bestemteste benægte, at det kunde kaldes et „skjønsomt“ Hensyn til Fremtiden. Thi hvorledes forholdt det sig med Tilbudet? Hensynet til Fremtiden bestod deri, at man beregnede, hvor stort et Antal Kredse der skulde være i hele Landet; men da det saa kom til Forhandling derom, vilde man ikke tage dette Hensyn til Fremtiden med; Fordelingen skulde alene iværksettes efter Forholdene fra 1880. Og hvad opnaaede man derved? At dette saakaldte „skjønsomme Hensyn“ faktisk vilde blive en Fordeling af Valgkredse, hvorved vi i 1890 paa mange Steder omtrent vilde blive staaende paa samme ulige Standpunkt, hvor vi stod i 1870, saa at der vilde blive Kredse, som vare 2 à 3 Gange saa store, som de efter Grundloven maatte være, samtidig med, at adskillige andre bleve mindre; dette kan ikke kaldes „skjønsomme Hensyn“. Den faktiske Historie om Valgforhandlingerne her er den — jeg paastaar det i Modsetning til den ærede Taler — at Folkethinget aldrig har vedtaget eller villet vedtage Noget, som kunde siges at være en virkelig Opfyldelse af Grundlovens § 32, og det ærede Medlem skal ikke have Lov til uimodsaagt at sige det Modsatte. Forøvrigt foreligger Spørgsmaalet om Valgkredsenes Ordning og de øvrige Forhold, som staa i Forbindelse hermed, paa en vis Maade kun indirekte i Dag, og derfor skal jeg nøies med denne min Indsigelse og ikke fordybe mig videre i forskjellige Enkeltheder herom.

Da jeg imidlertid nu har faaet Ordet, vil jeg ikke undlade om det Spørgsmaal,